

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

(Κατά τὸ ὕφος τῆς ρωμαντικῆς Σχολῆς).

Εἶπα: τὸ φίλημα τροφὴ
πυρίνης τῆς καρδίας
στὴν ἀκαταστάσει τῆς ἡδύτης
στὴν ἀκαταστάσει...

Μ' ἐν φίλημα γεννιόμην
μ' ἐν φίλημα γεννιόμην
μ' ἐν φίλημα λαμβάνωμεν
ἐπὶ τὴν τελευταίαν...

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΚΟΣ

Εἶπα: τὸ φίλημα—pardon
νὰ ποῦ καὶ ἐγὼ μιὰ ἀλήθεια—
ἀνθρωποφάνος ὄρεξις
ποῦ κρύβουμε στὰ στήθια.
μια προεδοποίησις
γὰρ κείνῳ καὶ γὰρ κείνῃ
πὺς εἴμεθα μὲν ποιητὰι
μὰ καὶ ὀλίγον κτήνη...

Ἀρπίζουμε ρωμαντικὰ
ἀπ' τὸ φίλι μιὰ μέρα,
καὶ θνάζουμε τὰ μάτια μας
ὀλίγον παρα πέρα.
Θὰ πῆς καὶ πὺς τὰ θνάζουμε;
Νά, καὶ μὲς τυφλώνει
καὶ μιὰ γυναῖκα ἔξωρα
στὴν πόλιν μὲς φορτώνει.

Ἀφίνα τοῦ μικροῦ
μπορεῖ καὶ νὰ κολλήσῃς
μέσ' στὴν φιλικὴν τὰς ἱερὰς
καὶ ἐνὸς τὰς γαίης προσκολλᾷ
ἐκείνῃ στὸν ἐκείνο
τοῦ προσκολλᾷ καμμιὰ φορὰ
τὴν φιλίαν τὴν καρκίνο!

Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον
κρατᾷτε ἕνα μανδύλι
ὅσον νταραβιζέσθε
συγὰ μὲ ξένα χεῖλη.
Κ' ἕνα μπουκαλί σουμπλιμὲ
δὲν βλάπτει καὶ ἀκόμα
μ' ὀλίγον φανικὸν ὄζον
νὰ πλένετε τὸ στόμα!

Εἶδα κυρίες ποῦ κρυφὰ
ζηλεύονται, μισοῦνται,
μὲ ἄκραν περιπέθειαν
νὰ ἀλληλοφιλιοῦνται
καὶ νὰ σρικταγκαλιάζωνται
καταμεσῆς τοῦ δρόμου:
— «Τί κίνεῖς, Ἐλενᾶκι μου;»
— «Καλὰ. Ἐσὺ, χρυσό μου;»

Καὶ πίσω πέντε φάσκελα!
κ' ἡ γλώσσα κόβει—ράβει,
κ' ἡ μιὰ κρυφὰ τῆς ἀλλήνης
βαθεῖα τὸ λάκκο σκάβει!
Γι' αὐτὸ, ἂν βλέπω νὰ φιλῇ
ἡ μιὰ τὴν ἄλλη ἀκούδα,
μεσ' ἑστὰ φίλιὰ τοὺς συναντῶ
ὀλάκερο Ἰουδα!

Ξέρω καὶ κάποιες ποῦ ἐνῶ
τὸν ἄνδρα τοὺς φιλοῦνε,
δὲν λείπουν, μωρὲ μάτια μου,
καὶ νὰ.....στραβοπατοῦνε!
καὶ ὅσῳ πλεῖο ζεστὰ φιλοῦν
μὲ φλόγα καὶ μὲ λάβα,
τόσῳ φοβοῦμαι πλεῖστον
πὺς.....λάκο ἔχ' ἡ φάβα....

Φαντάσου δὲ καὶ ἄλλη μιὰ
εἰκόνα ζηλεμένη,
νὰ σὲ φιλῇ μὲ πυρίνα
φιλιά τὴν ἐρωμένη,
κ' ἐκεῖ ποῦ σ' τὰ αἰθέρια
ὕψονεται ἡ ψυχὴ σου,
νὰ γώνη αὐτὴ τὸ χέρι τῆς
σ' τὴν τσέπη, σ' τὸν πογγί σου!

Ἄν πῆς καὶ διὸ τὸ φίλι
τοῦ Πλάτωνα τῆς Ἀγάπης
αὐτὸ δὲ θὰ τὸ ζήλευε
καὶ νὰ.....ἀράπη.
«Χριστὸς Ἀνέστη, Περικλῆ!»
Ἰλῆντι καὶ ρεσινατό
κ' ἔπειτα μπουμ! μιὰ κουμπουριὰ
κ' addio pel passato!

Τί τρέχει; Ἄ, μπᾶ! τίποτε,
καὶ ρωμηοὶ γλέντανε
μια πιστολιά κ' ἕνα φίλι
ἐδώσανε καὶ πᾶνε...
Μ' ἐν φίλημα ἀπατώμεθα,
μ' ἐν φίλημα ἀπατῶμεν
καὶ κοροϊδίας φίλημα
μὲς δίνουν σὺν φορῶμεν!

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΑΠΟ ΤΟ ΧΑΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΝ

Οἱ ἐπιζῶντες προφῆται μὲς οἰκτρὰς καταστάσεως
τὴν ὁποίαν προεῖπον ἐν καιρῷ, θὰ ἐπιχαίρουν διὰ τὰ
ἀπὸ τινος διαδραματιζόμενα ἐν τῇ πολιτικῇ καὶ κοι-
νωτικῇ ζωῇ. Οὐδέποτε τὰ ὅσα εἰς τὴν χώραν συμβαί-
νουν συνέβησαν ἄλλοτε, διότι οὐδέποτε ὡς ἐπὶ τῶν
τελευταίων ἐτῶν τὸ ψεῖδος καὶ ἡ ἀνυπαρξία πάσης
γνησίας καὶ ἀληθοῦς ζωῆς ἐξεδηλώθησαν μετὰ τῆς
ἀτιμωτικῆς ἐντάσεως, ὅσον τώρα.

Οἱ προφῆται αὐτοὶ, οἱ ταῦτα προεῖπόντες, δὲν εἶνε
ὄλγιοι. Ἐνεβάνθησαν εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ἐθνι-
κῆς ζωῆς, εἰς τὴν πολιτικὴν, εἰς τὰ γράμματα, εἰς τὰς
τέχνας. Δυστύχημα δὲ ὅτι ὑπῆρξαν μόνον προφῆται καὶ
δὲν ὑπῆρξαν καὶ ἄνδρες δράσεως. Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἐ-
λάττωμα τῆς φυλῆς καὶ ἐνθυμούμεθα ὅτι γενηνὸς φί-
λος μου ἐν Βερολίῳ μοῦ ἔλεγε:

— Σεῖς οἱ Ἕλληνες ὅταν ὁμιλεῖτε θεοὺς διὰ τὴν πα-
τριδα σας τὰ λέγετε τόσον καλά καὶ τόσον τίμια ὥστε
νὰ ὁρῶ θανατίζῃ κανεῖς. Ὅταν προσέδῃ καὶ τρίτος, ὁ
τόνος χαλαροῦται. Ὅταν καὶ τέταρτος παραστή, τότε
ὅλα εἶνε καλά καὶ ἴγια.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ εἶναι ἄνδρες δράσεως καὶ ὄχι
μόνον προφῆται, ἔπρεπε ὅλοι ὅσοι ὑποστηρίζομεν κα-
τὰ διὰ τῆς σκέψεως νὰ τὸ ὑποστηρίζομεν καὶ ἔργῳ.
Ἀλλ' ἡμεῖς δὲν εἴμεθα δυστυχῶς ἀγγλοσάξονες. Ὁ-
μοίως οἱ Ἰουδαῖοι εἶχαν ἐξόχους προφῆτας, ἀλλ' ἡ
Ἰουδαία δὲν κατεστράφη ὀλιγωτέρῳ δι' αὐτοὺς. Καὶ ἡ
νεώτερα Ἑλλάς πηγαίνει εἰς τὴν καταστροφὴν μὲ μόνον
οὐτὴν τὴν παρηγορίαν.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἡ ἀπελπισία εἰς τὸν τόπον
μας ἔγεινε κοινὸν φάσμα. τὰς ἡμέρας αὐτὰς εἶνε κοι-
νὸς τρόμος, αὐριον θὰ εἶνε κοινὸς θάνατος. Θέλετε
αὐτῆς τῆς καταστάσεως τὴν μορφολογικὴν ἐκδηλώ-
σιν; Ἰδοὺ. Εὐθὺς μετὰ τὰς σκηνὰς αἱ ὁποῖαι συνέβη-
σαν εἰς τὴν Βουλὴν, τὴν ἡμέραν τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐρ-
γασίων τῆς, νεαρὸς φίλος μου βιομήχανος μοῦ ἔλεγε:

— Δὲν εἶνε κατάστασις αὕτη! Τί θέλουν νὰ μᾶς φέ-
ρουν τὴν ἀναρχίαν; Ἐγὼ καὶ ὁ πατέρας μου καὶ οἱ
θεοὶ μου ἐψηφίσαν τὸν Ράλλον, ἀλλὰ μεθ' ὅσα ἔ-
πραξε σήμερον, ἂν διαλυθῇ ἡ Βουλὴ, δὲν θὰ τὸν ψηφί-
σωμεν πλέον. Διότι ὅσα αὐτὸς ἐπραξε δὲν εἶνε πράγ-
ματα νοικοκυρστικά. Καὶ κάθε νοικοκύρης θὰ σκε-
φθῇ πολὺ νὰ ὑποστηρίξῃ ἕνα τέτοιον ἄνθρωπον.

— « » —

Ὁ νεαρὸς μας φίλος ἔχει ἑκατομμύρια, ἀλλὰ καὶ
μόρφωσιν καὶ εὐγένειαν ψυχῆς. Ἀλλὰ τί δὲν εἶχεν ἐν
καιρῷ διὰ νὰ μὴ παραστή εἰς αὐτὸν τὸν τρόμον;
Ἐνδιαφέρον δὲν εἶχεν ἀρκετὸν διὰ τὴν κατάστασιν
τῶν πραγμάτων τῆς πατρίδος του καὶ φιλοδοξίας ἐ-
στέρειτο καὶ ὁρμῆς πρὸς δράσιν διὰ νὰ μὴν ἐπέλθῃ
εἰς τὴν σημερινὴν ἀγωνίαν τοῦ νοικοκυρῆ, ὁ ὁποῖος
σκέπτεται δικαίως ὅτι ἡ τάξις εἰς ἕνα τόπον εἶνε ἀνα-
πόθευτον ἀγαθὸν καὶ ἡ πρώτη ἐγγύτης τῆς ζωῆς.

Τί νὰ τὸν κάμωμεν αὐτὸν τὸν νέον σήμερον; Χθὲς
μὰς ἦτο χρήσιμος, ἀλλὰ διὰ τὴν ἔμελλεν ἀδρανὴς καὶ δι-
ατὶ δὲν ἀντέδρα; Ἡ ψυχὴ του εἶχε δειλίαν καὶ δὲν
εἶχε προβλεπτικότητα καὶ σθένος. Διότι ἔπρεπε νὰ
ἐξαναστή ὅταν ἔδωκεν ὅτι τὰ συμφέροντά του δὲν ἐ-
φρουροῦντο ἐπαρκῶς, ὅτι τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας ἦ-
σαν τύραννοι εἰδεχόμενοι τῶν συμπολιτῶν του, ὅτι ὁ
δικαστὴς ὁ δικαστὴς τὸν γείτονά του ἐδίκαζε μερολη-
πτικῶς, ὅτι ὁ εἰσπράκτωρ ἐχαρίσθη εἰς τὸν ἕνα καὶ
ἐπνίξε τὸν ἄλλον, ὅτι ὁ ὑπουργὸς παρεδίδαε τοὺς νό-
μους ὑπὲρ τῶν φίλων του, ὅτι ὁ ἄλλος ὑπουργὸς ὑπὸ
προσωπιδία κατέκτα μεταλλεῖα καὶ θησαυροὺς, ὅτι ὁ
πρωθυπουργὸς ἀντὶ νὰ ἐργάζεται διήρχετο τὴν χλι-
δὴς καὶ ἀμεριμνησίας, ὅτι ὁ ὑπάλληλος τοῦ τμήμα-
τος τῶν δημοσίων ἔργων διὰ νὰ προσφέρει μίαν ὑπηρεσίαν
νόμιμον ἐζήτει παράνομον ἀμοιβήν, ὅτι μερικὰ
πλουσιόπαιδα ἐπὶ γαίαν εἰς μερικὰ ταμεῖα τοῦ
Κράτους εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς μόνον διὰ νὰ πλη-
ρῶνουν τοὺς ράπτας τῶν, νὰ ἐνδύωνται ὡς τέκνα
ἀδρῶν καὶ νὰ μὴ κάμνουν τίποτε, ὅτι ὁ γεωργὸς ἐ-
μενεν ἀνευ προστάσιος, ὅτι ὁ ἐργάτης ἐθεωρεῖτο κτη-
νὸς διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ὑπῆρχεν εὐεργετικὸς νόμος.

Ὅταν ὅλα αὐτὰ συνέβαινον, αὐτὸς καὶ χιλιάδες
ἄλλοι ἐντὶ τῶν ἀνθρώπων ἐδῶπων. Σήμερον διὰ τὴν
ἀνυπακοὴν; Τὸ φαινόμενον τῆς σήμερον δὲν ἐπὶ πᾶσι
ἀνθρώπων καὶ ἐκ μαγείας, ἀλλὰ ἦτο σειρά ἠθικῶν,
μαθηματικῶς προβλεπομένων ἀποτελεσμάτων. Ἡ κα-
τάστασις ἔπρεπε νὰ πολεμηθῇ, δὲν ἦτο ἀρκετὸν ὅτι
ἐπρολόγετο, ὅτι ἐπροφητεύετο καὶ ὅτι ἐκίνε τὴν ἐπι-
κρίσιν. Ἐπρεπε νὰ προκαλέσῃ καὶ τὴν ἔγκαιρον ἀν-
τίδρασιν καὶ νὰ σύρῃ εἰς κινδύνους προσωπικοὺς καὶ
εἰς ἀνδραγαθίαν.

Διότι πὺς ἦτο δυνατόν νὰ συμβῇ ἄλλως; Ἐν μέσῳ
τῆς Εὐρώπης ζῶντες, ἦτο ἐπόμενο νὰ πληρώσωμεν
τόσον σκληρῶς ἀδικήματα, τὰ ὁποῖα ὀφείλομεν νὰ μὴ
διαπράττωμεν. Διότι ὀφείλοντες νὰ εἴμεθα ἐλεύθεροι,
εἴμεθα ἀνελεύθεροι καὶ ἀπὸ τὸν εὐρωπαϊκὸν πολιτι-
σμὸν ἐφροντίσαμεν νὰ πάρωμεν τὴν ἐξωτερικὴν μόνον
ἀπατηλὴν παράστασιν καὶ ἐνοθεύσαμεν καὶ αὐτὴν τὴν
ἀγνήν ψυχὴν καὶ αὐτὸ τὸ αἰσθημα, τὰ ὁποῖα ὑπῆρξαν
εἰς τρεῖς γενεὰς πρὶν ἡμῶν.

Οὐδὲν ὑπάρχει πλέον εἰς αὐτὸν τὸν τόπον ἀπολύ-
τως. Ἡρῶ τοῦ πολέμου εἰχομεν ὡς ζῶν μίαν πλάνην
τοῦλάχιστον καὶ ἐζώμεν ὁπωσδήποτε τὴν ζῶν αὐτὴν
τῶν ἐκνευρισμένων. Ταῦτης ἐκ τῶν πραγμάτων ἀπο-
καλυφθείσης, τίποτε δὲν ἔμεινεν εἰμὴ κατὰπτωσις
καὶ μόνον κατὰπτωσις καὶ πάλιν κατὰπτωσις.

Δημιουργικὸν πνεῦμα οὐδαμῶς κυριαρχεῖ, καὶ ἀν-
θρώποι ὑπομονῆς, καρτερίας καὶ δράσεως δὲν φαίνον-
ται εἰς κανένα κλάδον καὶ ὅσοι θέλουν ν' ἀναφανοῦν
ἀνατρέπονται ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς συρροῆς τῶν ἀ-
τιμωτικῶν περιστάσεων.

Κυττάξατε εἰς τὴν πολιτικὴν πόσον ἄνδρες οἱ ὁποῖ-
οι ἠδύναντο νὰ ἐργασθῶν καὶ νὰ πράξουν τὸ καλόν,
μένουν παραμερισμένοι καὶ ἐκτὸς τοῦ Κοινοβουλίου.

Κυττάξατε εἰς τὴν κοινωνίαν πόσον κυριαρχοῦν καὶ
ποῖοι εὐφραίνονται. Ἰδοὺ πὺς καταλαμβάνονται αἱ
θέσεις καὶ εἰσπῆτε μᾶς ἂν δὲν διευρύνει τὸ ψεῖδος, ἡ
ἀπάτη καὶ ἡ αἰσχρὰ πρόστασις.

Ἐλθετε τώρα εἰς τὴν αἰσθητὴν ζῶν, τὴν ὁποίαν ἐ-
χομεν φιλολογικῶς, καλλιτεχνικῶς, θεατρικῶς νὰ ἰδῇτε
ποῖοι καὶ ἐκεῖ φαίνονται γαυροῦντες.

Ἰδοὺ εἰς τὴν δημοσιογραφίαν ποῖοι ὑποφέρουν.
Καὶ εἰσπῆτε μᾶς ποῦ βλέπετε ἱερατεῖον, ἂν ἔχετε
κἂν ὀρθοκρίαν, ναοὺς, βωμοὺς, πίστιν, ὡς κοινωνία
ἐλπίδας, ὁρμᾶς εὐγενεῖς, πόθους, ὡς ἕνος ἰδανικά
ὡς πατρίς ὑπόστασις.

Ἀπέναντι τοιαύτης πανανθρωπίνης ποίος ρυθμοῦ
δύναται νὰ συγκρατήσῃ σήμερον τὰ πράγματα; Ἐκεῖ
ὅπου ἐφύλασαν δὲν ἐπιτρέπεται οὐτε σινοβὰ πλεον-
κρίσις, οὐδὲ κριτικὴ, οὐδὲ ἐπικρίσις.

Θὰ συνεβουλεύαμεν πάντας τοὺς ὁπωσδήποτε κατὰ
γινόμενους εἰς τὸν τόπον μας μὲ οἰανδήποτε εὐγενὴ
ἀσκαλίαν, ἀνθρώπους γραμμάτων, καλλιτεχνίας καὶ τῶν
παρομοίων νὰ ἐπιδοθῶν εἰς οὐσιαστικώτερα, ἀνατρε-
πτικώτερα, κρημνιστικώτερα ἔργα. Χώρα ἡ ὁποία δὲ
ἔχει ἐξημερωμένην διοίκησιν, δικαιοσύνην, ἡσυχίαν,
γαλήνην, κοινωνίαν, λαὸν μορφωμένον, σχολεῖα, να-
οὺς, δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἔχῃ ζῶν ἐν γένει ὑψηλοῦ πνεύ-
ματος καὶ μεγάλης τέχνης. Εἰς τὰ ἀποχωρητήρια δὲ
φύονται ἀνὴρ.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀληθὴς ζωὴ εἶνε πόλεμος καὶ ὀφείλει
μεν πρωτίστως νὰ ζήσωμεν, καὶ ἡ τέχνη μᾶς ἐφ' ὅσο
δὲν εἶνε ζωὴ μᾶς δὲν εἶνε καμμιὰ τέχνη, ὀφείλομεν ν'
ἐξεγερθῶμεν ὅλοι καὶ οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος πολιτεῦ-
μενοι τοὺς ὁποῖους τὸ ἐλκεῖν αὐτοῦ ἐκλογικὸν σύ-
στημα θέτει ἐκποδόν, καὶ οἱ καλλιτέχναι καὶ οἱ λό-
γιοι καὶ οἱ ἐπιστήμονες καὶ οἱ ἐμποροὶ καὶ οἱ βιομή-
χανοι καὶ εἰρηνικῶς ὀρῶντες νὰ πείσωμεν ἀνάμεσόν
εἰς τὴν θύελλαν ἐνὸς πολέμου ἀνατροπῆς αὐτῆς τῆς
ἀτιμωτικῆς καταστάσεως. Ὅχι μὲ σάνδρας καὶ μὲ ρέ-
παλα καὶ μὲ βελόδες. Αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἱ πόλεμοι
εἶνε βδελυροὶ καὶ ἀποτρόπαιοι καὶ ὁ δημιουργὸς ἐκδ-
τοὺς στιγματίζει, ἀλλὰ μὲ λόγον ἀποκαλυπτικὸν τῇ
ἀληθείᾳ.

— « » —

Ὀφείλομεν νὰ μάθωμεν νὰ μὴ τρέχωμεν πρὸς τῆς
ἀληθείας καὶ ὀφείλομεν νὰ μὴ ἀπογορευόμεθα καὶ
νὰ διδῶμεν τόπον εἰς τοὺς δευροῖς τοὺς καὶ τοὺς
θρασεῖς, ἀλλὰ νὰ τοὺς ἐξώσωμεν πανταχόθεν ραγδαίως
ἀπὸ ὅλας τὰς λειτουργίας, ὅσας ἀτιμάζουν. Δὲν ἐπι-
τρέπεται πλέον χάριν αὐτοῦ τοῦ ἐνστικτοῦ τῆς αὐ-
τοσυνηρσίας νὰ μὲνωμεν ἀδρανῶντες καὶ σιωπῶν-
τες καὶ σταυρωνόμενοι ἀπὸ παραδίτους, ἀπὸ ἐκμεταλ-
λευτὰς, ἀπὸ χυδαίους, ἀπὸ παραδίδας τοῦ νόμου.

Τὸ ἀνθρώπινόν μας πρῆπει νὰ εἶνε ὁρμὴ ἐπὶ τὰ πρό-
σω ἀκατάσχετος. Ἄς γίνωμεν δὲ συγκαταβατικώτε-
ροι πρὸς τὴν ἀγνοίαν καὶ τὴν ἀνεύθυνον ἀμάθειαν.
Ἄς πηγαίνωμεν ἡμεῖς ἱεραπόδοιτο ἀκάματοι ἀφοῖ
δὲν ἔρχονται πρὸς ἡμᾶς, ἄς προσπαθῶμεν δὲ πρῶ-
τίστως νὰ μορφώσωμεν τὸν λαὸν διότι μόνον αἱ λαὶ
καὶ τάξεις εἶνε πράγματι ἀνεξάρτητοι εἰς τὴν Ἑλλάδα.
Ἄς εἰπώμεν εἰς αὐτὸν νὰ βδελύσσεται ἡδὴ ἀτιμω-
τικά, εἰδαγόμενα ἐν αὐτῷ παρὰ τῶν λεγομένων ἀνέ-
πτυγμένων τάξεων. Ἄς πολεμήσωμεν παρ' αὐτῷ τὰ
ἰδέας τῆς πολυτελείας καὶ τῶν ματαίων ἐπιδείξεων α
ὁποῖαι ἰδέαι τοῦ ἀφαιροῦν τὴν τελείαν ἀνεξαρτησίαν
καὶ τὸν καθιστοῦν ὑποχείριον εἰς ἀτιμάζοντας προ-
στάτας. Ἄς ἐμπνεύσωμεν τὸ πνεῦμα τῆς ὑπομονῆς
καὶ ἐπιμονῆς καὶ τῆς ταπεινοφροσύνης διότι ἐξ αὐ-
τοῦ προέρχεται τὸ πνεῦμα τῆς υπερηφάνειας. Ἄφοι
ἐχομεν ἕνα σαθρὸν εκπαιδευτικὸν σύστημα, ἄς προσ-
παθῶμεν ἡμεῖς διὰ βελτίωσιν, δι' ἐφημερίδων, διὰ πε-
ριοδικῶν, διὰ διαλέξεων, νὰ τοὺς δώσωμεν τὰ μέθ-
ης προόδου καὶ νὰ τοὺς καταστήσωμεν ἱκανοὺς ν'
ἐπιδιδόντες εἰς τοὺς ἡγέτας αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι σήμε-
ρον ἐν τῇ πολιτικῇ μόνον διὰ νὰ τοὺς ἐξευτελίσουν
ἀναγορεύονται τοιοῦτοι.

Τὰ ἔθνη γινώσκουμεν δὲν δημιουργοῦνται ἀπὸ τοῦ
πολλοῦς, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ἕνα. Τοῦ ἐνὸς ὅμως μὴ ὑπά-
χοντος, ὀφείλομεν νὰ ἐργασθῶμεν ἐκ περισσότεροι.

ὑποθέτομεν ὅτι ὑπάρχουν τοιοῦτοι ἄνδρες ἐκ τῶν
περισσότερων, καὶ εἰς τὰς ἰδικὰς μᾶς τάξεις δὲν θ'
εἶχαμεν παρὰ ν' ἀριθμώμεν ὀνόματα. Εἶνε μόνον
καίριος ν' ἀνυσυγχύσων ὀλίγων καὶ νὰ ὑπηρετήσων
τὴν ἀλήθειαν μὲ μεγαλειότητα ἀφοσιώσιν καὶ μεγαλε-
τεραν πίστιν.

Γ. Βακοῦ

Ἐκαστος λαὸς ἔχει τοὺς σοφισμοὺς του, τοὺς ὁποῖους
ἀποκαλεῖ ἀρετὰς.